

't beter bij haar hebben dan op de bekrompen bovenwoning, waar zij de zieke noodwendig hinderen moest. Matje maakte een paar zwakke tegenwerpingen, zij moest echter toegeven dat Anna gelijk had. 't Was in alle opzichten beter, maar 't kind zou niet willen, zij zou niet te bewegen zijn om van moeder weg te gaan nu die zoo ziek was. Juist kwam kleine Matje uit school. Anne keek hoe zij zacht en voorzichtig binnenkwam. Van de dartele uitgelatenheid waarmee kinderen uit school kunnen thuiskomen, de trap oprennen, hun goed ergens neergooien en de stilte, die een oogenblik te voren heerschte, in rumoer herscheppen, was hier geen sprake. Het meisje ging terstond heel bedaard in de andere kamer zitten, men hoorde haar niet. Tante Anna riep haar tot zich.

„Wil je met me meegaan Matje en bij mij komen logeeren tot moeder beter is?” vroeg zij.

Het kind werd vuurrood en haar oogen schitterden. De enkele dagen, die zij nu en dan in het groote huis van tante Anna in gezelschap van haar neefjes en nichtjes had doorgebracht, waren wezenlijke lichtpunten in haar leven geweest. Zij had heerlijke herinneringen aan de groote, prettige speelkamer, aan het lekkere eten, aan het goede, jolige gezicht van haar oom, aan de vroolijkheid van de kinderen.

„Dolgraag tante,” stamelde zij.

Matje keek haar aan, maar het kind dacht op het oogenblik heelemaal niet aan haar zieke moeder. Zij was zenuwachtig en opgewonden in het vooruitzicht van iets prettigs en vroeg eindelijk wanneer of tante dan wilde dat ze kwam.

„Wel, dan maar dadelijk. Nicht Berta zal je goed wel in orde maken en dat zal ik van avond laten halen.”

Dat was goed, Bertha was een en al ijver en kleine Matje vergat voor 't eerst dat moeder geen drukte verdragen kon en liep heen en weer en praatte en herhaalde wel tienmaal wat zij mee wilde nemen. Eindelijk zei ze haar moeder vaarwel en ontveinsde de arme 't zich dat 't kind ongeduldig uit haar omhelzing zocht weg te komen.

Hein vond 't uitstekend, hij feliciteerde er zijn vrouw mee. 't Kind had 't daar zoo goed, 't was erg lief van Anna.

Matje antwoordde niet veel. Een paar dagen later vroeg zij aan Hein of hij eens naar de kleine wilde gaan zien. Zij was bang dat zij een beetje 't heimwee had en 't niet durfde zeggen. Wanneer zij erg naar huis verlangde moest hij haar maar weer meebrengen. Hein haalde glimlachend de schouders op tegen Bertha, maar gewillig als altijd, voldeed hij dadelijk aan haar verzoek. Toen hij terug kwam zag hij er bijzonder opgewekt uit, hij ging naast het bed zitten en begon lachend:

„Je heeft je geen zorg te maken Mat. 't Kind is zoo vroolijk als de dag lang is. Ik kan je zeggen dat ik haar nooit zoo gezien heb. Ze raasde en tierde met Lotje en Jan dat ik er versted van stond. Wil je wel gelooven dat ze waarachtig al een beetje kleur heeft gekregen? Ik ben 't met Anna